

Et Natursyn

En lille Virkelighedsskildring af Zakarias Nielsen

Fra "Julestjernen" - Hagerups Forlag 1921, side 30 og 31.

Tidlig Morgen. Tindrende Frost med let Taage, herlige snepudrede Haver, et stadigt tiltagende Rødsvær i Sydøst.

Han kom fra sin Morgentur i Skov og Mark. Varm og frisk til Mode, glad for sit dejlige Hjem træder han ind i sit Arbejdsværelse - standser med et Sæt og spiler Øjnene op. Paa den store Spejlglasrude, som dannede den brede, midterste Del af hans Vindue, havde Nattens Frostluft fremtryllet Tegninger af en usædvanlig Skønhed. Alle Dage fra Barndomstiden og op igennem Aarene havde Syner af denne Art vakt Undren i hans Sind; men i Dag, da Julestemningens første fine Rørelser havde begyndt at dirre i hans Indre, virkede Synet af Naturens pyntende Arbejde med en særegen Magt paa ham.

Vant, som han var, til at dele alle stærke Indtryk med sin Hustru, raabte han ind i det tilstødende Værelse:

"Kom, kom, saa skal du se et mærkeligt Syn!"

Hun kommer i Løb, fulgt i Hælene af deres Pige Maren, der ude fra Gangen havde hørt hans højroastede Kalden.

"Se der!" siger han og peger paa den store Rude.

Uvilkaarlig slaar Fruen Hænderne sammen og udbryder i Beundring: "Næ-h!"

Maren, den brave, tykke Landsbypige, ser forundret paa sin Husbond: "Hva' er 'et?"

Han peger igen.

"Tihhi! Man kan jo ikke se ud for bare Frost paa Ruderne".

"Det er netop Frosten, jeg mener".

"Naa-h! Jeg troede, det var noget ude i Haven". Frejdig snakker hun videre: "Jeg saa godt, da jeg la' i, at Ruderne var helt dækket til med Frost, og jeg sa'e ved mig selv: Det' vil vare noget, inden vi faar tøet det Lag Is op . . . ". Hun farer hen til Kakkelovnen og føler paa den: "Ih men dog, den er s'mænd gaaet ud! Saa maa jeg til at tænde op igen . . . Det er for Resten helt pænnt", tilstaar hun og slaar et Slag med Haanden efter Ruden, idet hun farer ud.

I det samme dukker Solen frem gennem Taagesløret og gennemlyser Vinduets Frostlag med en mat rødgul Glans.

"Er det ikke et dejligt Syn?" spørger han sin Hustru og lægger Armen om hendes Liv.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige; jeg er aldeles overvældet".

En Stund staar de tavse begge i dybe Tanker, begge opfyldte af en Slags Andagts-Stemning, som om de stod foran et skønt Alterbillede.

"De fleste Mennesker tænker ingenting ved at se saadant et blomstrende Vindue", tager han igen fat. "Næ se dog, hvor det har frosset i Nat!" udbryder de, og tilføjer maaske som Maren: "Det er helt pænt at se paa". For *mig* er det et af Jordens mest gaadefulde Undere".

"Ja, det er i Sandhed et Vidunder".

"Se her: Alle disse skønne Træer og Planter, der alle er afstemte fint-harmonisk mod hverandre, og som ranker sig i Former, der alle stræber opad - ganske som Træer og Planter i Naturen".

"Ja, det er vidunderligt! Ikke en eneste Streg, der bryder Harmonien, ikke en eneste Fejl i Tegningen".

"Der er ogsaa kønne Tegninger paa Ruderne ved Siderne, men *der* har ikke været Plads til store Anlæg som paa den store Rude. Se nu der: disse slanke Palmer! Og der: disse frodige Sump-Planter med de store, fint-aarede Blade".

"Ja! Og de pragtfulde Bregner *der* med de brede Vifter, hvor Ribberne er saa fine som de fineste Haar".

"Og disse Dværg-Padderokker, der staar ranke Side om Side som Piber i en Rørfløjte . . . Og saa *der*: det tætte Væv af Lianer, der snor sig ind i hverandre og op ad den Sten-Eg *der* - alle med Toppene opad".

Hun løfter Blikket. "Har du lagt Mærke til de smukke Bjergpartier med de slanke Naaletræer højt oppe?"

"Om jeg har? . . . Den ene Bjergstækning bag den anden - langt, langt ud i det fjerne".

"Alle bevoksede med Naaletræer. Læg Mærke til, at de bliver mindre og mindre udefter . . . Aah, det er vidunderligt, *vidunderligt!*"

"Og hvad siger du saa til det, at det i Gaar Morges var et helt andet Landskab - med helt andre Planteformer, alle smukke, men ikke saa storslaaede i Anlægget som disse her".

Hun staar og tænker.

"Og saadan hver Morgen", bliver han ved. "Noget nyt hver Dag".

"Og noget nyt og forskelligt paa alle Ruder".

"Noget nyt og forskelligt paa alle Ruder i de Millioner Hjem Verden over, hvor Frostens arbejder i Nattens stille Timer".

"Hvem forstaar det?"

"Det er netop *det!* Hvordan skal vi forklare os disse Kunstværkers Tilblivelse? Hvad er det for en løndoms-fuld Kraft, der skaber og ordner det hele?"

"Det maa jo være Gud".

"Vi siger, det er Naturen. Javel! Men altsaa dog Gud, som du siger. *Den* Natur nemlig, som Skaberens "i Begyndelsen" aandede Liv ind i og satte i Virksomhed. Men alligevel -. Vi staar her over for en gaadefuld Natur-Virksomhed, som Menneskeheden aldrig vil faa opklaret. Jeg har mine egne Tanker om den Ting; jeg kalder Billederne Drømme, Naturdrømme".

"Hvordan?"

"Jeg skal forklare dig, hvad jeg mener . . . men du staar og fryser".

"Nej, bliv ved, bliv ved!"

Saa taler han en Stund om en Tidsalder, der ligger Millioner Aar tilbage, en Urtid, da Luften i langt højere Maal end nu var mættet med Vanddampe - "Primærtiden", Paradistiden? - da kæmpemæssige Bregner, Calamiter, Lepidendroner og hvad de ellers hed, alle disse vældige Vækster, dannede mægtige Skove rundt om paa Jorden, en Tid, da en tropisk Planteverden med en Blad- og Blomsterrigdom, der i Kraft og Farver og Skønhed overgik alt, hvad vi kan tænke os, bredte sig i svulmende Fylde over Jorden; taler derefter om den store Forstyrrelse ved Syndefaldet, de store Forandringer i Vejrlaget, de store Naturomvæltninger, der medførte Død og Undergang for saa mange Dyr og Planteformer.

Han vedbliver: "Og siden Syndefaldet har Alskabningen sukket i Forlængsel. Alt Naturliv sukker og længes, hele Naturen ligger og tumler med Drømme om en Genopvaagnen af den gamle Paradistid. Og det er disse Drømme, Naturaanderne giver Udtryk for paa saa mange Maader, bl. a. ved disse underfulde Billeder".

Hun smiler: "Du er Digter".

"Naa ja, tag alt det, jeg her siger, for hvad du vil; det er bare Tanker, jeg har, Fantasier, som ikke vil blive godkendt af de lærde".

"Nej, men der er maaske noget i det, du siger".

"Vi er alle tilbøjelige til at digte, naar vi ikke kan komme igennem med vor Viden; vi er alle sammenvoksede med Naturen, vi er alle med i dens Virksomhed, alle med i dens Forlængsel efter Harmoni og Skønhed og Lykke".

"Sukket, som gennem Verden gaar -".

"Ja, netop! Hvad kan man ikke sidde og sukke efter og drømme om i Tasmørke-Timerne, naar man sidder og ser paa den røde Ild i Ovn og med sin Indbildningskraft tegner Billeder af alt det vidunderlige, man haaber og venter paa".

Maren, der ligger og roder ved Kakkelovnen, drejer en Gang imellem sit røde Hoved om til Siden og lytter. Det er helt "pænnt" at høre paa.

Solen, der nu har hævet sig helt op over Disen, gyder paa een Gang et Væld af varm Glans igennem Ruderne og faar de skønne Billeder til at gnistre rødlig i alle tynde Yderkanter, medens de tykkere Lag gennemtones af et mørkt Purpurlys.

"Aa nej, se dog!" udbryder Fruen og løfter Haanden.

Det er et saa fortryllende Syn, at de to Mennesker gribes i deres Inderste og staar længe tavse, Haand i Haand, og stirrer. Om Aftenen - Juleaften - da de sidder ene i Dagligstuen og samler sig et Øjeblik efter Dagens Uro, medens Maren traller og sjunger af fuldt Bryst i Køkken og Spisekammer, rinder Synet fra om Morgenen dem i Tanker, og de taler en Stund om Naturvirksomheden i Almindelighed, de Tusinder af Undere i Himmel og paa Jord, de mange løndomsfulde Kræfter, der arbejder i det skjulte, og som unddrager sig den menneskelige Tankes Rækkeevne.

Hun mener, at Videnskaben dog ved sine Søgelys Aar for Aar klarer op over mange gaadefulde Naturundere.

"Ja", siger han, "Lys over Landet" er jo Tidens Løsen, og Lys er godt, "Oplysning være skal vor Lyst"; men det Lys, som der almindelig tænkes paa, Videnskabens, Kundskabens Lys, det gør ikke "Forlængselen" mindre, den bliver ved at skælve i Natur og Menneskehjerter".

Hun gengiver Boyes Ord:

*Der bor i Hjertets dybe Krog
en svar, en lønlig Smerte!*

"Ja, det store Suk - Lys over Landet er godt".

*Ak, men Sjælen i sin Ve
"Mere Lys!" dog sukker.
Kun hint Lys fra Bethlehem
ejer rette Styrke,
kun hint Lys er Sjælen nok
i dens dybe Mørke.*

Saa rejser de sig og skruer op for Lyset: Højtiden er inde - Festen for "Verdens Lys".

----- 0000000 -----